

МОСТЪТЪ НА ИСТИНАТА.

Бащата водеше своя синъ — добриятъ, но глупавъ Ивана — далечъ негдѣ въ градъ единъ. А дългъ бѣше пжтя, синътъ захвана да се прозява. Обичаше нашъ Иванъ и лъжата, а дългиятъ пжтъ му затуй помага. Развърза той на лъжитѣ торбата и почна една подиръ друга да ги слага...

Нещешъ ли, ето тамъ едно куче прѣтърчава.

— Ей, татко! — бързо подхвана Иванъ, и малко като помълча, добавя: — „Ще повѣрвашъ ли или не, но прѣди дене куче азъ видѣхъ — давамъ ти моята честна дума — куче като твоя конь!“

— Да, не е за чудо, — отвърна тихичко бащата: дѣто и да пжтува човѣкъ по земята, все ще види нѣкое чудо. Его на — тукъ наблизу има единъ мостъ, но какъвъ? — страхъ душата ти обзима. Прѣзъ него ще трѣбва и ние да минемъ. Вървятъ ли прѣзъ този мостъ хора и, недай Боже, нѣкой нѣщичко да излъже, — и туку видишъ, камъкъ се отъ моста изправишь, лъжецътъ се прѣпъва и за права Бога си кръста строшава, или нѣкоя нога.

Момчето страшно приплѣднѣ. — Не бързай, татко че азъ не мога... шепне то въ потъ облѣно... За кучето ни думата бѣ. Ахъ, колко казахъ, че е голѣмо? Като твоя конь? Не, не ще да има толкова... Забравилъ съмъ, отдавна бѣ... Но като съсѣдовото муле сѣ ще има — кълна се въ святото небе!

И пакъ замлъкнаха двамината. Вървятъ изъ прашния пжтъ, но бий сърцето на Ивана — кой не би си жалилъ кракътъ? И струва му се, че вижда тамъ мостътъ... и счупена едната си нога...

— Ахъ, татко! — бързо той изрече. — Какъ ясно спомнямъ си сега? — За псето де, — че едро